

IN MEMORIAM

Ir P. H. A. van Aken

11 januari 1893 - 22 september 1961

Op een mooie herfstdag, dinsdag 24 september brachten wij ons Hoofdbestuurslid en Oud-Penningmeester Ir. P.H.A. van Aken naar zijn laatste rustplaats op de Amersfoortse Berg, temidden van het landschap, dat hem zo lief was.

Onze vriend van Aken werd op 11 januari 1893 te Brunssum geboren en bleef buiten zijn studietijd vrijwel zijn gehele leven het Gooi- en Eemland trouw.

Nadat hij te Amersfoort de H.B.S. had afgelopen, liet hij zich inschrijven aan de Technische Hogeschool te Delft.

En zoals ook gedurende zijn verdere leven was deze studietijd geen gemakkelijke en na moeilijkheden van velerlei aard behaalde hij door staag volhouden in 1921 zijn diploma Scheikundig Ingenieur. Dat deze studie niet zo glad was verlopen hoorde ik hem eens aan mijn zoon vertellen, toen deze zijn H.B.S.-studie juist beëindigd had. Alleen een ijzeren wilskracht had hem het zo beeerde diploma verschaft.

En als ik hier van Aken aanhaal als oudere man in gesprek met een jongen van 17 jaar dan heb ik een belangrijk stuk van zijn levensbeeld geschetst.

Van Aken en de jeugd van deze tijd. Het is mij opgevallen, dat er zo veel jongeren zijn begrafenis bijwoonden en dat zegt iets in deze tijd.

De kern van de zaak was, dat hij zich voor hen interesseerde, een belangrijk punt voor een pedagoog. Geleid door een sterk sociaal gevoel, met een hartverwarmende sympathie trad hij de aan hem vertrouwde pupillen tegemoet. - Ieder voelde, dat hier één stuk eerlijkheid tegenover hem stond.

Hoevele jongeren uit Amersfoort en naaste omgeving hebben in hem, op de door hem gestichte Huiswerkcursus, de goede leiding gevonden bij hun studie aan een Middelbare School. Van Aken was op dat punt een begrip.

Graag had hij zijn gehele leven aan het onderwijs gegeven, maar een minder goed gehoor versperde hem de weg tot een aanstelling bij het M.O.

Van Akens maatschappelijke loopbaan is niet eenvoudig geweest; moeite en zorgen zijn hem niet bespaard gebleven. En daarom is deze eenvoudige man nog groter, omdat hij al zijn vrije tijd gegeven heeft aan de studie der Natuur en aan het werk van verenigingen, die zich op dit gebied bewogen. Ik heb hem daarom bewonderd, hoe hij tussen zijn drukbezette dagen vol lessen, het programma verzorgde voor de K.N.N.V.. Hoe hij de zondagen als het ware gebruikte om in Gods Vrije Natuur de kracht op te doen voor de week, die voor hem lag.

Hij had reeds vroeg belangstelling voor al wat leeft en groeit, terwijl hij in latere jaren ook de studie der geologie begon. Op excursies en avonden van de afdeling Amersfoort der K.N.N.V. heeft hij vaak leiding gegeven of een inleiding gehouden.

Ik vroeg hem eens hoe hij tot de geologie was gekomen. "Dat komt zo van pas op excursie," zei hij.

Van Aken had plezier aan de eenvoudige dingen uit de natuur. Een stuk hout, wonderlijk door insecten aangeboord, kon tijden op zijn bureau liggen, en hij liet je van de vormen meegenieten.

De K.N.N.V. heeft hij op allerlei wijzen gediend. Laatstelijk als voorzitter van de afdeling Amersfoort en secretaris van het Gewest.

Zijn stenen liefhebberij bracht hem tot onze vereniging, waar men ook nu spoedig van zijn diensten gebruik wist te maken. Hij heeft de Nederlandse Geologische Vereniging op een bewonderenswaardige wijze gediend als penningmeester op een moment, dat de financiële toestand alles behalve rooskleurig was. Schrijver heeft zijn arbeid in die dagen van nabij kunnen volgen. Het was geen sinecure. Vaak vertelde hij me van zijn zorgen om het beheer van onze financiën. En dan te weten, dat hij deze taak op zich nam op een leeftijd, dat de meesten op hun lauweren gaan rusten en nadat hij reeds behoorlijk eraan herinnerd was, dat zijn hart niet teveel kon verdragen. Hieruit bleek weer zijn sociale bewegelijkheid als het ging om een taak te aanvaarden, waarvan hij wist, dat ze niet eenvoudig zou zijn.

Van Aken is niet meer, een hartverlamming heeft hem uit dit leven weggenomen en nu rust hij onder het geboomte van de Amersfoortse Berg; het gebied dat hij tijdens zijn leven in alle seizoenen heeft doorzworven.

De natuur heeft hem rijkelijk geschonken, wat de maatschappij hem had onthouden. - Een man vol leven, blijheid, waardoor hij zoals zijn zoon het in zijn dankwoord aan het einde van de teraardebestelling zo treffend zei: Blijmoedig wijzen kon op de kleine succesjes.

Met Ir. van Aken is weer een dergenen heen gegaan, zoals onze tijd er weinig meer oplevert.

Integer en trouw, klaar staand als verenigingen een beroep doen op hen, zonder daarbij te denken aan enig gewin of eerbewijs.

Hij was één dier laatste natuurliefhebbers, die aan het begin onzer eeuw de natuurstudie in Nederland tot een vorm van vrijetijdsbesteding hebben gemaakt.

Geen specialist, maar voldoening vindend in alles wat Gods eigen Schepping hem gaf.

Moge onze vriend van Aken rusten in vrede.

A.G.K.